

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 51/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt III K 185/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1	D. O.	Przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu	Zeznania K. K. (1)	k.328-329
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.2.2.1.	Zeznania świadka K. K. (1)	Świadek w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd Okręgowy za wiarygodny – w szczególności z obiektywnym dowodem w postaci zapisu z monitoringu – przedstawił przebieg zdarzenia, w tym zachowanie D. O.	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 4 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kk w zw. z art. 201 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy z powodu niewyczerpania wszystkich środków dowodowych, w szczególności poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego specjalisty w zakresie neurologii dla stwierdzenia, czy u pokrzywdzonego R. L. w wyniku zdarzenia z dnia 19 grudnia 2022 doszło do trwałego uszkodzenia gałęzi górnej nerwu twarzowego lewego z trwałym zaburzeniem ruchomości lewej i górnej części twarzy, a jeżeli tak to czy w tym przypadku mamy do czynienia z ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	--	---	--	--

nieuleczalnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 czy z naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 kk (art. 157 § 1 kk) w sytuacji, w której opinia biegłego z dnia 28 maja 2022 doprowadza do wniosków nie znajdujących oparcia w powołanej przez biegłego dokumentacji medycznej, a biegły, niebędący neurologiem na podstawie w zasadzie jedynie badania przedmiotowego zmienił swoją pierwszą opinię i stwierdził uszkodzenie nerwu o charakterze trwałym, co z kolei doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego i wskazania, iż w przedmiotowej sprawie oskarżony swoim postępowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału nie daje jednoznacznych podstaw do ustalenia, że mamy

	<p>do czynienia z ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w rozumieniu ww. przepisu, a ewentualnie ze skutkami wskazanymi w art. 157 § 1 kk.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, który poddał wnikliwej i przekonującej ocenie. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego zawartego w skardze obrońcy, jak i uznaniu za zasady sformułowany zarzut odnoszący się do nieprzeprowadzenia tego samego dowodu tj. opinii uzupełniającej biegłego neurologa.</p> <p>Stwierdzić bowiem należy, że w toku postępowania biegły chirurg dwukrotnie</p>				

sporządzał opinie wyczerpująco, rzetelnie i w oparciu o posiadane wiadomości specjalne. Pierwszą w oparciu jedynie o dokumentację medyczną, a kolejną z udziałem pokrzywdzonego dokonując jego badań i oględzin ciała. Tym samym w oparciu nie tylko o dokumentację medyczną, ale i własne spostrzeżenia uzupełnił swoją pierwotną opinię i był ze wszelkich miar uprawniony, aby wyprowadzić wniosek co do trwałego uszkodzenia gałęzi górnej nerwu twarzowego lewego z trwałym zaburzeniem ruchomości lewej i górnej części twarzy. Oczywiście, że wniosków takich nie mógł wyprowadzić z pierwszej opinii, skoro ograniczała się ona jedynie do dokumentów dostępnych na tym etapie postępowania, a leczenie wówczas nie zostało zakończone. Tym samym należało uznać, że wiadomości specjalne biegłego

chirurga ograniczają się nie tylko wprost do spowodowanej rany, ale i następstw z nią związanych. Zresztą skarżący formułując wniosek dowodowy w postępowaniu apelacyjnym i jednocześnie zarzut zawarty w apelacji nie kwestionuje wiadomości specjalnych biegłego.

Jednocześnie skarżący powołując się na zaświadczenie neurologa z dnia 19 grudnia 2021r., w którym to lekarz stwierdził, iż jest „wysoce mało prawdopodobne, aby nerw się zrekonstruował – uszkodzenie raczej trwale” nie zauważa, że druga opinia została przez biegłego wydana już po sporządzeniu owego zaświadczenia Tym samym skoro biegły badał pokrzywdzonego już po wydaniu owego zaświadczenia i także stwierdził, że uszkodzenie nerwu jest trwale, to brak jakichkolwiek podstaw do dopuszczania kolejnego dowodu z opinii biegłego. Tym bardziej, że

zaświadczenie neurologa jest enigmatyczne, a opinie pełne i przede wszystkim klasyfikują obrażenia z punktu widzenia obowiązujących przepisów prawnych. Druga opinia biegłego uwzględnia zaś badanie pokrzywdzonego. Z opinii tej wynika, że stwierdzony uszkodzenie nie wymagało specjalistycznych badań, gdyby bowiem istniała tak konieczność biegły wskazałby na taką konieczność. Okoliczność, że pokrzywdzony nadal pracuje w charakterze policjanta pomimo trwałego uszkodzenia nerwu twarzowego nie podważa przyjętej kwalifikacji prawnej czynu. W tym zakresie bowiem odrębne uregulowania wynikają z medycyny pracy i rodzaj oraz charakteru obowiązków wykonywanych obecnie przez pokrzywdzonego.

Nie na miejscu wręcz jest wywód

<p>skarżącego, iż zeszpecenie nie ma charakteru istotności, gdyż blizna w znacznej mierze umiejscowiona jest we włosach. Sąd odwoławczy w tym względzie odsyła skarżącego do zdjęć pokrzywdzonego znajdującego się w aktach sprawy, po wtóre owo trwałe zeszpecenie nie ogranicza się wyłącznie do blizny, ale przede wszystkim do trwałego uszkodzenia gałęzi górnej nerwu twarzowego lewego z trwałym zaburzeniem ruchomości lewej i górnej części twarzy. Nerw twarzowy nie znajduje się bynajmniej we włosach.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:</p> <p>a. zmianę kwalifikacji prawnej i opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 25 § 1 kk, a jednocześnie uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu z uwagi na
popelnienie
zarzucanego czynu
zabronionego w
warunkach obrony
koniecznej,

ewentualnie w
przypadku nie
podzielenia przez
Sąd stanowiska
obrony w tym
zakresie

b. zmianę
kwalifikacji prawnej
i opisu czynu i
przyjęcie
kwalifikacji prawnej
z art. 157 § 1 kk w
zw. z art. 25 § 2
kk i o odstąpienie
od wymierzenia
kary oskarżonemu
lub zastosowanie
wobec oskarżonego
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego jej
złagodzenia wobec
uznania, że
oskarżony działał w
warunkach
przekroczenia granic
obrony koniecznej,

ewentualnie

c. zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
stawianego mu
zarzutu z art. 156 § 1
pkt 2 kk z uwagi na
popelnienie
zarzucanego czynu
zabronionego w

<p>warunkach obrony koniecznej,</p> <p>ewentualnie</p> <p>d. zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonemu lub zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia wobec uznania, że oskarżony działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować przyjętą kwalifikację prawną czynu, skoro Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o wnikliwą ocenę kompletnego materiału dowodowego. Nie może być w żadnym razie o działaniu w warunkach obrony koniecznej, skoro z tychże prawidłowych ustaleń faktycznych wynika, że to oskarżony był agresywny i atakujący, a</p>			

działania pokrzywdzonego i jego kolegi zmierzły do powstrzymania jego bezprawnych działań.				
3.2.	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wbrew logice, wiedzy, doświadczeniu życiowemu i w sposób niekorespondujący z pozostałym materiałem dowodowym poprzez:</p> <p>a) uznanie wyjaśnień oskarżonego D. O. jedynie za częściowo wiarygodne, a nie wiarygodne w całości w sytuacji, w której:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oskarżony wskazywał na okoliczność, że koledzy pokrzywdzonego w tym A. D. był inicjatorem zajścia w sklepie i przed sklepem (...), 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

- oskarżony przyszedł do sklepu sam nie zamierzał nikogo atakować i w rzeczywistości był w wyraźnej mniejszości, bowiem pokrzywdzony był w obecności trzech znajomych,

- oskarżony konsekwentnie wskazywał, że stroną atakującą był w rzeczywistości A. D. i jego koledzy i w momencie w którym stał tyłem do pokrzywdzonego i M. R. nie mógł przypuszczać że ich reakcją była rzekomo próba powstrzymania oskarżonego, a oskarżony stojąc pomiędzy czterema mężczyznami był przekonany, że następuje na niego atak ze strony tych mężczyzn poprzez szarpnięcie z tyłu za ramię i w odruchu obronnym odwrócił się i zaczął

wymachiwać
rękami i
trzymanymi w
nich butelkami
z piwem,

- wyjaśnienia
oskarżonego
korespondują z
zeznaniem
osób
niezaangażowanych
w zdarzenie, tj.
z zeznaniem
M. K. i K.
W. w zakresie
zachowania
oskarżonego,
pokrzywdzonego
i A. D., a
także z zapisem
monitoringu,
- Sąd stwierdził
że
pokrzywdzony,
A. D. i M. R.
mogli pewnych
okoliczności nie
pamiętać i nie
są zbieżne z
zapisem z
monitoringu z
uwagi na
charakter
zdarzenia, w
tym
przebywanie
pod wpływem
alkoholu i
dynamikę
zajścia, podczas
gdy ewentualne
rozbieżności w
wyjaśnieniach
oskarżonego,
m.in.
okoliczność, że
nie pamiętał czy
miał w rękach

dwa piwa czy jedno (a drugie schowane w plecaku) dały Sądowi podstawę do uznania wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w całości, podczas gdy z jego perspektywy sytuacja również była bardzo dynamiczna, pierwsze wyjaśnienia zostały złożone po upływie ponad sześciu miesięcy po zdarzeniu (a nie jak w przypadku pokrzywdzonego i świadków kilku dni od zdarzenia), mimo że oskarżony nie był pod wpływem alkoholu mógł pewnych okoliczności nie pamiętać, co nie powinno stanowić podstawy do uznania jego wyjaśnień za wiarygodne tylko w części,

- oskarżony od początku wyrażał skruchę

i wskazywał, że jest mu przykro że w wyniku zdarzenia z w dniu 19 grudnia 2021 pokrzywdzony doznał obrażeń ciała i nie było to nigdy jego celem,

b) uznanie zeznań pokrzywdzonego za wiarygodne, spójne i konsekwentne, znajdujące potwierdzenie w pozostałym zebranym materiałem dowodowym, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyjaśnienia oskarżonego doprowadzają do wniosku, że należy uznać zeznania pokrzywdzonego za niewiarygodne, o czym świadczy fakt, że:

- pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu w chwili zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa w dniu 20 grudnia 2021 (dzień po zdarzeniu) starał się umniejszać rolę

A. D. w
zdarzeniu
mimo, że to on
był
prowodyrem
całej sytuacji i
pierwszy
stosował
przemoc w
stosunku do K.
K. (1),

- pokrzywdzony
nie pamiętał
okoliczności,
które mogły
świadczyc
niekorzystnie o
zachowaniu
jego i jego
kolegów, ale
pamiętał
okoliczności,
które mogły
obciążyć
oskarżonego czy
K. K. (1),
w tym nie
pamiętał żeby
A. D. przewrócił
się na półki
sklepowe w
sklepie (...),
by zaczepiał
K. K. (1)
poprzez kontakt
fizyczny, by
łapał go za
kołnierz, barki
czy kark jak
już wyszli przed
sklep, nie
przypominał
sobie by
osobiście
zadawał
oskarżonemu
ciosy nogą,
które to
okoliczności

bezpośrednio
wynikają z
zapisu
monitoringu z
dnia zdarzenia,

- pokrzywdzony
bezpośrednio
po zdarzeniu
wskazał
funkcjonariuszom,
którzy przybyli
na miejsce
zdarzenia, że
sam się
przewrócił, co
może świadczyć
o tym, że
(nie znając
jeszcze skutków
zdarzenia) nie
chciał kolegom
przysporzyć
problemów,
bowiem zdawał
sobie sprawę,
że inicjatorem
konfliktu był w
rzeczywistości
A. D. i to
on pierwszy
zaczął używać
przemocy
fizycznej w
stosunku do K.
K. (1),

c) uznanie zeznań
A. D. za wiarygodne
częściowo, podczas
gdy prawidłowa
analiza zebranego w
sprawie materiału
dowodowego, w tym
zapis z monitoringu
oraz wyjaśnienia
oskarżonego
doprowadzają do
wniosku, że zeznania
R. L. należy uznać

za niewiarygodne w całości, mając na względzie, że:

- z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zapisu monitoringu nie wynika, żeby w czasie kiedy świadek A. D. leżał na ziemi podszedł do niego oskarżony i chciał go zaatakować i nie doszło do tego tylko dlatego, że powstrzymał go pokrzywdzony i M. R., bowiem to oskarżony został złapany od tyłu za ramię i w odpowiedzi na atak zaczął wymachiwać rękoma,
- świadek nie tylko był „pobudzony i od początku zachowywał się niespokojnie” ale to on był inicjatorem konfliktu między pokrzywdzonym, jego kolegami i K. K. (1) i oskarżonym, co wynika z wyjaśnień oskarżonego i zapisu monitoringu,

- świadek nie pamiętał okoliczności, które mogły świadczyć niekorzystnie o jego zachowaniu, ale wskazywał na okoliczności, które mogły obciążyć oskarżonego czy K. K. (1), a nie znajdują odzwierciedlenia m.in. w zapisie monitoringu w dniu zdarzenia, w tym nie pamiętał żeby przewrócił się na półki sklepowe w sklepie (...), by zaczepiał K. K. (1) poprzez kontakt fizyczny, by łąpał pokrzywdzonego za kołnierz, barki czy kark jak już wyszli przed sklep,
- w czasie pierwszego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 3 lutego 2022 świadek wskazał, iż pokrzywdzony pytając się oskarżonego o co chodzi został

od razu uderzony bez powodu butelką w głowę (k. 58 verte), a na rozprawie w dniu 8 listopada 2022 wskazał, że nie widział momentu uderzenia R. L.,

d) uznanie zeznań M. R. za wiarygodne, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zapis z monitoringu oraz wyjaśnienia oskarżonego doprowadzają do wniosku, że zeznania M. R. należy uznać za niewiarygodne w całości, mając na względzie, że:

- świadek nie pamiętał okoliczności, które mogły świadczyć niekorzystnie o zachowaniu jego lub jego kolegów, ale wskazywał na okoliczności, które mogły obciążyć oskarżonego czy K. K. (1), a nie znajdują odzwierciedlenia m.in. w zapisie monitoringu w dniu zdarzenia, w tym fakcie

że to A. D. jako pierwszy skierował cios w stronę K. K. (1), czy że pokrzywdzony zadawał ciosy oskarżonemu nogami,

- w czasie pierwszego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 7 lutego 2022 świadek wskazał, iż oskarżony od razu zaczął wymachiwać butelkami trzymanymi w dłoniach w kierunku jego i R. L. (k. 65 verte), co nie znajduje potwierdzenia w zapisie monitoringu,

co w konsekwencji (pkt 1 a - d) doprowadziło do naruszenia przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, polegająca na niezastosowaniu art. 25 § 1 kk w wyniku przyjęcia, że oskarżony był osobą atakującą i wyłącza to możliwość

	<p>zakwalifikowania działania oskarżonego jako obrony koniecznej, mimo że prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadza do wniosku, że oskarżony działał jedynie w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na jego zdrowie lub życie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania dokonania oceny poszczególnych dowodów przez Sąd merytoryczny.</p> <p>Tym samym stwierdzić należy, że słusznie uznał tenże Sąd wyjaśnienia oskarżonego jedynie za częściowo wiarygodne, a odmówił im wiarygodności co do przebiegu zdarzenia przed sklepem. Oczywiście w tym zakresie nie ma znaczenia, że oskarżony konsekwentnie twierdził, że to</p>				

nie on był atakującym, ale czuł się zaatakowany. Nie jest przy tym prawdą, jak twierdzi skarżący, że wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w relacji M. K., K. W., A. D. i zapisie z monitoringu. Wręcz przeciwnie. Właśnie na podstawie tego ostatniego dowodu – obiektywnego i czytelnego – można było w sposób pewny odtworzyć stan faktyczny.

To zapis z monitoringu pozwolił zweryfikować relacje poszczególnych uczestników zdarzenia. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że pokrzywdzony, A. D. i M. R. w zakresie niektórych okoliczności mogli pewnych szczegółów nie pamiętać, co ewidentnie było związane z dynamiką zajścia i nagłym jego charakterem.

Oczywistym jest, że w taki sposób, wbrew skarżącemu, nie można było potraktować wyjaśnień oskarżonego. Nie sposób przy tym uznać, żeby nie

pamiętał, czy wychodząc ze sklepu trzymał w rękach jedno, czy dwa piwa, jakie słowa wypowiedział i że był stroną atakującą.

Nie ma znaczenia, że oskarżony w sklepie nie był stroną atakującą, gdyż jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu merytorycznego przypisany mu czyn miał miejsce po wyjściu z niego. Podobnie nie ma znaczenia i to, że pokrzywdzonemu towarzyszyło aż 3 kolegów, gdyż przyszedli oni w grupie zakupić alkohol i ewidentnie poza A. D. żaden z nich nie zachowywał się w sposób mogący wskazywać na jakiegokolwiek przejawy agresji. Pokrzywdzony, na co wprost wskazują pracownicy sklepu, zachowywał się spokojnie.

Nie jest przy tym prawdą, jak wskazuje skarżący, że D. O. mógł na podstawie okoliczności przypuszczać, że jest atakowany, gdy stał pomiędzy mężczyznami i poczuł z tyłu

szarpnięcie za ramię.
Jak wynika z dowodów uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne po wyjściu ze sklepu od razu wypowiedział w kierunku leżącego, że „mu za....” i szedł w jego kierunku szybkim krokiem, a po złapaniu od tyłu za kurtkę od razu zaczął machać rękoma z butelkami w kierunku mężczyzny i zadawał ciosy od góry, w tym w głowę.

Okoliczność związana ze skruchą i przeproszeniem pokrzywdzonego została uwzględniona przy wymiarze kary, ale na pewno nie ma wpływu na jego odpowiedzialność karną.

Brak natomiast jakiegokolwiek powodu, aby uznawać, jak chce tego skarżący, zeznania pokrzywdzonego za niewiarygodne. Okoliczność, że składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa starał się przedstawić w korzystnym świetle rolę A. D. w zdarzeniu, czy też nie pamiętał sytuacji

w sklepie ewidentnie
związany był z
dynamiką zdarzenia
i spożytym
alkoholem.
Podobnie należy
ocenić
bagatelizowanie
okoliczności, wobec
przybyłych na
miejsce
funkcjonariuszy
Policji, związanych z
doznanymi
obrażeniami ciała.
Tym samym
argument obrońcy,
jakoby celowo
pokrzywdzony
udzielał przybyłym
funkcjonariuszom
policji
nieprawdziwych
informacji chcąc
chronić kolegów
przed
odpowiedzialnością
– jest błędny.

Z zeznań
pokrzywdzonego
wynika także, że
jego intencją było
powstrzymanie
oskarżonego przed
atakami na leżącego
A. D., co wynika
także z relacji M.
R.. Co więcej z
zeznań tych wynika,
że oskarżony uderzał
go w głowę
butelkami z piwem.
Zresztą dowód ten
znajduje
potwierdzenie także
w sporządzonych
opiniach przez
biegłego.

Podkreślić przy tym ponownie należy, że obiektywnym dowodem weryfikującym wszystkie relacje jest zapis z monitoringu. Także w zakresie zeznań A. D.. Sąd I instancji, czego skarżący już nie zauważa, uznał tylko częściowo za wiarygodne jego zeznania. Oczywiście przy tym jest, że oskarżony nie podszedł do leżącego A. D., ale rodzaj i charakter wypowiedzianych przez niego słów ewidentnie świadczy, iż zamierzał on go zaatakować. To właśnie działania pokrzywdzonego i M. R. spowodowały, iż do zaatakowania leżącego nie doszło.

Kwestionując wiarygodność zeznań M. R. apelujący nie zauważa, że także i ten świadek w chwili czynu był ewidentnie co najmniej w stanie po spożyciu alkoholu. Co więcej nic dziwnego, że kładł on główny nacisk i uwypuklał szczególnie zachowanie dotyczące K. K.

(1) i D. O.,
gdyż najpierw ten
pierwszy
spowodował upadek
A. D., a potem ten
drugi obrażenia ciała
u pokrzywdzonego.
Nie był przy tym
w sklepie, więc nie
mógł wiedzieć, jak
zachował się tam A.
D.,

Z kolei A. D. z
powodu spożytego
alkoholu ewidentnie
mógł nie pamiętać
całego przebiegu
zdarzenia, czy też
ewidentnie podjąć
próbę umniejszenia
swojej roli w
zdarzeniu. Przy
tym skarżący nie
zauważa, że tylko
częściowo Sąd
merytoryczny dał
wiarę jego
zeznaniom.

Dalej stwierdzić
należy, że
prawidłowych
ustaleń Sądu
Okręgowego nie
podważył
przeprowadzony
dowód z zeznań K. K.
(1) w postępowaniu
odwoławczym.
Chociaż z relacji
wszystkich
uczestników
wynikało, że K. K.
(1) był nie tylko
obecny podczas
całego zdarzenia
będącego
przedmiotem osądu,
ale ewidentnie

doszło pomiędzy nim a A. D. do interakcji, to jednak świadka ani w postępowaniu przygotowawczym ani merytorycznym nie udało się przesłuchać. Zestawianie przy tym relacji z postępowania odwoławczego przede wszystkim z zapisem z monitoringu, który jest obiektywnym dowodem pozwalającym na zweryfikowanie wszystkich relacji uczestników zdarzenia prowadzi do wniosku, że dowód ten jest niewiarygodny. Z żadnego dowodu nie wynika, aby na oskarżonego zaraz po jego wyjściu rzucili się mężczyźni zgromadzeni przed sklepem, przewrócili go, bili i nawet 2 mężczyźni siedzieli na nim. Co jednak najważniejsze z zapisu na monitoringu wynika, że na ziemi przewrócony leżał A. D., a pokrzywdzony tylko próbował powstrzymać atak oskarżonego na leżącego. To oskarżony był najbardziej agresywny i

wykonywał zamachy, uderzenia butelkami z piwem.

Dalej świadek niewiarygodnie wskazywał, że oprócz jego i D. O. w sklepie (...) był tylko jeden nieznany mężczyzna, chociaż z relacji pracowników sklepu, pokrzywdzonego A. D. wynika zgoła coś odmiennego. Zresztą po okazaniu mu zdjęć z monitoringu przyznał, że był tam jeszcze czwarty mężczyzna.

Tym samym nie może być mowy, jak słusznie wskazuje Sąd Okręgowy, o działaniu oskarżonego w obronie koniecznej, gdyż to nie on był przed sklepem atakowany. Nie miał też powodu, aby uznać, że zostanie przez kogokolwiek zaatakowany wychodząc ze sklepu, gdyż widział, iż osoba pomiędzy którą w Ż. i K. K. (1) doszło do wymiany zdań leżała już na chodniku. Co najważniejsze wypowiediane przez D. O. słowa pod adresem leżącego, że mu „(...)” i podejście szybkim krokiem w

jego kierunku z dwoma butelkami piwa trzymanymi w rękach wprost wskazywało, że to on ma zamiar zaatakować leżącego i stąd działania pokrzywdzonego zmierzające od odciążenie go od bezbronnego kolegi były ze wszech miar uzasadnione. Z kolei oskarżony nie mógł przypuszczać, że zostanie zaatakowany przez pokrzywdzonego, gdyż ten tylko chwycił go za kurtkę od tyłu. Reakcja oskarżonego po odwróceniu się była błyskawiczna – atak za pomocą trzymany w rękach butelek – wymachiwanie nimi w kierunku mężczyzn i w końcu trzykrotne uderzenie pokrzywdzonego butelką w głowę.

Wniosek

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:
a. zmianę kwalifikacji prawnej i opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 25 §

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

1 kk, a jednocześnie uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu z uwagi na popełnienie zarzucanego czynu zabronionego w warunkach obrony koniecznej,

ewentualnie w przypadku nie podzielenia przez Sąd stanowiska obrony w tym zakresie

b. zmianę kwalifikacji prawnej i opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2 kk i o odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonemu lub zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia wobec uznania, że oskarżony działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej,

ewentualnie

c. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu z art. 156 § 1 pkt 2 kk z uwagi na popełnienie zarzucanego czynu

<p>zabronionego w warunkach obrony koniecznej,</p> <p>ewentualnie</p> <p>d. zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonemu lub zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia wobec uznania, że oskarżony działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować przyjętą kwalifikację prawną czynu, skoro Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o wnikliwą ocenę kompletnego materiału dowodowego. Nie może być w żadnym razie o działaniu w warunkach obrony koniecznej, skoro z tychże prawidłowych ustaleń faktycznych wynika, że to oskarżony był agresywny i</p>			

<p>atakujący, a działania pokrzywdzonego i jego kolegi zmierzły do powstrzymania jego bezprawnych działań.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił przedmiotowemu błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treść poprzez wskazanie, że „oskarżony powiedział m.in. „(...) będą piły z kubeczków”, co sprowokowało A. D. znajdującego się w stanie nietrzeźwości (strona 2 uzasadnienia wyroku), podczas gdy żaden ze świadków nie wskazał kto dokładnie, czy oskarżony, czy K. K. (1) skierował w stronę pokrzywdzonego i A. D. takie stwierdzenie, co doprowadziło do błędnego uznania, iż to oskarżony był prowokatorem zaistniałego konfliktu, a co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisu prawa materialnego w zakresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, polegająca na niezastosowaniu art. 25 § 1 kk w wyniku przyjęcia, że oskarżony był osobą atakującą i wyłącza to możliwość zakwalifikowania działania oskarżonego jako obrony koniecznej, mimo że prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadza do wniosku, że oskarżony działał jedynie w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na jego zdrowie lub życie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Z prawidłowych ustaleń Sadu Okręgowego poczynionych na podstawie przede wszystkim relacji pracowników sklepu, zapisu z monitoringu wynika, który klientów znajdujących się w sklepie w jaki sposób się zachowywał.</p>				

Dotyczy to także słów wypowiedzianych przez oskarżonego dotyczących picia z kubeczków przez pokrzywdzonego i A. D.. Sytuacja w sklepie nie została przy tym w żadnym razie sprowokowana przez pokrzywdzonego, gdyż ten zachowywał się biernie, podczas gdy słowa wypowiedziane przez oskarżonego w reakcji na zapytanie przybyłych o kubeczki, w których zamierzali pić alkohol.

W żadnym przy tym momencie, na co już wskazywano w punkcie poprzedzającym, oskarżony nie działał w obronie koniecznej, gdyż nikt nie dokonywał zamachu ani na jego życie ani zdrowie.

Pokrzywdzony, chociaż do sklepu przyszedł w towarzystwie A. D., zachowywał się spokojnie. Przed sklepem też stał biernie do momentu wyjścia z Ż. agresywnego oskarżonego. Zresztą w momencie opuszczenia przez niego sklepu żaden

z mężczyzn przed nim stojących nie zachowywał się zaczepnie. Wprost przeciwnie. A. D. leżał bezbronny, a R. L. i M. R. stali biernie aż do momentu kiedy oskarżony krzycząc w kierunku leżącego, „że go (...)”, a te słowa nie budzi żadnych wątpliwości, co do intencji, jednocześnie szedł szybkim krokiem w kierunku leżącego z trzymanymi w ręku butelkami z piwem.

W tym momencie mężczyźni nie mając wątpliwości co do jego intencji bynajmniej nie zaatakowali go, ale podjęli działania w celu odciążenia. D. O. tym samym nie bronił się, ale atakował trzymanymi w rękoma butelkami. Oskarżony wymachiwał szklanymi butelkami w stronę mężczyzn. Na monitoringu wyraźnie widać, że oskarżony jest znacznie wyższy od pokrzywdzonego, zadaje ciosy z góry, pomimo rozbicia butelki na jego plecach kontuuje zadawanie ciosów rozbitą butelka w

okolicie głowy pokrzywdzonego.			
Wniosek			
<p>Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:</p> <p>a. zmianę kwalifikacji prawnej i opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 25 § 1 kk, a jednocześnie uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na popełnienie zarzucanego czynu w warunkach obrony koniecznej,</p> <p>ewentualnie w przypadku nie podzielenia przez Sąd stanowiska obrony w tym zakresie</p> <p>b. zmianę kwalifikacji prawnej i opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2 kk i o odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonemu lub zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>złagodzenia wobec uznania, że oskarżony działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej, ewentualnie</p> <p>c. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu z art. 156 § 1 pkt 2 kk z uwagi na popełnienie zarzucanego czynu zabronionego w warunkach obrony koniecznej, ewentualnie</p> <p>d. zmianę wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary oskarżonemu lub zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia wobec uznania, że oskarżony działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować przyjętą kwalifikację</p>			

<p>prawną czynu, skoro Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o wnikliwą ocenę kompletnego materiału dowodowego. Nie może być w żadnym razie o działaniu w warunkach obrony koniecznej, skoro z tychże prawidłowych ustaleń faktycznych wynika, że to oskarżony był agresywny i atakujący, a działania pokrzywdzonego i jego kolegi zmierzły do powstrzymania jego bezprawnych działań.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj.:</p> <p>1. naruszenie § 2 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

adwokata z urzędu poprzez ich zastosowanie do ustalenia wysokości opłaty, podczas gdy stawki określone w niniejszym rozporządzeniu w sposób niedopuszczalny różnicują wynagrodzenia adwokata ze względu na przymiot jego ustanowienia - z urzędu albo z wyboru - co zostało uznane przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 kwietnia 2020 roku (sygn. akt. SK 66/19) za niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP oraz w wyroku z dnia 20 grudnia 2022 roku (sygn. SK 78/21), który uznał § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu za niezgodny z ww. artykułami Konstytucji przez to,

że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru;

2. naruszenie § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich niezastosowanie do ustalenia wysokości opłaty, podczas gdy wobec uznania przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności różnicowania wynagrodzenia adwokata ze względu na przymiot jego ustanowienia - z urzędu albo z wyboru - Sąd winien był w zakresie ustalenia wysokości opłaty - odmówić zastosowania odpowiednich przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia

	<p>przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej i wysokość opłaty ustalić w oparciu o § u ust. 2 pkt 5 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku, tj. 1.440 zł + VAT, tj. łącznie 1.771,20 zł co nie nastąpiło i skutkowało zaniżeniem przyznanej opłaty tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i miało wpływ na treść orzeczenia w tym zakresie.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Bezspornym jest, że oba przywołane rozporządzenia funkcjonują w obrocie prawnym. Każde z nich, regulując odmiennie sytuację adwokata, opiera się na innej podstawie faktycznej i prawnej upoważnienia i obowiązku tego adwokata do świadczenia pomocy prawnej. Pierwsze z wyżej przywołanych wskazuje na sytuację, gdy</p>				

adwokat ustanowiony zostaje obrońcą z urzędu. Drugie zaś wskazuje na sytuację świadczenia pomocy prawnej „nie z urzędu” – czyli na zasadzie wyboru obrońcy/pełnomocnika przez zainteresowanego uzyskaniem takiej pomocy.

Rację ma skarżący, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66 / 19 wskazał, że różnicowanie sytuacji majątkowej adwokatów z punktu widzenia tego, czy pomoc prawną świadczą z urzędu, czy z wyboru, nie jawi się jako uzasadnione. Uznał przy tym za niekonstytucyjny zapis § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801). Orzeczenie to jednak w żaden

sposób – wprost – nie wskazywało na niekonstytucyjność rozporządzenia z 2016 r., które było postawą orzekania w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem skarżącego Sąd II instancji winien uznać, że skoro Trybunał Konstytucyjny wskazał na niekonstytucyjność zapisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) to rozporządzenie obecne (z roku 2016 r.), jako także różnicujące stawki adwokackie w odniesieniu do tych, jakie wynikają z rozporządzenia z 2015 r., również winno zostać w przedmiotowej sprawie uznane za niekonstytucyjne. W tej mierze stwierdzi należy, że Sąd ad quem zgadza się z poglądem, że w kwestii podstawowych

aktów normatywnych (rozporządzeń) uprawniony jest samodzielnie decydować o ich niezgodności z Konstytucją, ale nie sposób jest jednak zgodzić się z tak postawionym stanowiskiem realiach badanej sprawy. Jak bowiem wyżej wskazano każde z tych rozporządzeń reguluje status wynagrodzenia adwokata w zależności od podstawy, na której zaczął on świadczyć pomoc prawną. A stąd samo już takie zróżnicowanie daje istotną informację co do tego, że może istnieć jednak określony racjonalnie powód do różnicowania także kwot należnych adwokatom stawek w zależności od tego, czy świadczą oni pomoc prawną z urzędu, czy z wyboru.

Przywoływane w tej mierze przez skarżącego orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, który wskazał, że bez względu na sposób umocowania adwokata do

świadczenia pomocy prawnej adwokat zobligowany jest do dochowania jak największej staranności w wykonywaniu swoich obowiązków i dbania o interesy klienta, abstrahuje jednak od tego, że przecież w przypadku świadczenia pomocy prawnej z urzędu płatnikiem za te usługi jest Skarb Państwa – czyli de facto ogół społeczeństwa – a nie osoba prywatna, jak w przypadku pomocy prawnej świadczonej z wyboru. Za pomoc świadczoną z urzędu wysokość wynagrodzenia adwokata nie może być więc ustalana swobodnie, z uwzględnieniem wyłącznie potencjalnego szacunku usługi prawnej, ale też i z uwzględnieniem samych możliwości finansowych państwa. Z pola widzenia nie może też umykać, że przecież osoba decydująca się na zawód adwokata, wnosząca o wpisanie jej na listę adwokacką oraz na wykonywanie usług prawnych także,

jako adwokat z urzędu, podejmuje w tej mierze decyzję swobodnie, z uwzględnieniem jednak obowiązującego porządku prawnego, w tym różnej skali wynagrodzeń za pomoc prawną z urzędu i z wyboru. W odniesieniu do czynności adwokackich wykonywanych z urzędu, a z wyboru, nie sposób też przeoczyć, że w tym pierwszym przypadku zainteresowany pomocą prawą nie ma prawa wyboru osoby adwokata. Możliwość zaś decydowania o osobie adwokata do pożądaney pomocy prawnej na zasadzie swobody wyboru wprost uzasadnia to, by kształt stawek adwokackich w regulującym to rozporządzeniu z roku 2015 r. określono na wyższym pułapie niż w rozporządzeniu z roku 2016 r. o świadczeniu pomocy prawnej z urzędu.

Suma wskazanych tu okoliczności istotnie tłumaczy i racjonalizuje powód dla istnienia w obrocie prawnym

dwóch różnych rozporządzeń regulujących stawki adwokackie w zależności od tego, czy pomoc prawna świadczona jest z urzędu, czy z wyboru.

Skarżący nadto domaga się przyjęcia w obecnym stanie prawnym prostej analogii zapatrywań w oparciu o orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Zauważenia jednak wymaga, że pomimo upływu ponad trzech lat od daty pierwszej sygnalizacji, ustawodawca nie odniósł się do jej treści i w obrocie prawnym obecnie funkcjonują te przepisy, które zostały wyżej omówione i które Sąd Okręgowy w Szczecinie winien realizować w takim brzmieniu, jakim nadał im ustawodawca.

W świetle powyższego Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro skarżący występował w przedmiotowej sprawie, jako obrońca z urzędu, a w obowiązującym

<p>porządku prawnym niezmiennie funkcjonuje rozporządzenie regulujące należności adwokackie właśnie za tego rodzaju pomoc prawną, to podstawą prawną orzekania w tej mierze winno być właśnie owo rozporządzenie. W żadnym razie nie doszło więc do obrazy prawa, jak przekonywał skarżący.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie na rzecz obrońcy oskarżonego wynagrodzenia w łącznie kwocie 1.771,20 zł, w tym kwotę 331,20 zł podatku od towarów i usług, w oparciu o właściwe przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu prowadzonym przed sądem okręgowym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

jako Sądem I instancji.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro Sąd Okręgowy, zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem, zasądził zgodnie z wnioskiem i oświadczeniem obrońcy z urzędu na jego rzecz wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną przed sądem pierwszej instancji, to brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania takiego rozstrzygnięcia.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo i wina oskarżonego, kwalifikacja prawna czynu i wymierzona kara pozbawienia wolności, orzeczona kwota odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Skoro Sąd Okręgowy n podstawie kompletnego materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wszystkie dowody w sposób staranny i przekonujący ocenił, to brak było podstaw, aby kwestionować sprawstwo i winę oskarżonego. Żadnych wątpliwości nie budziła kwalifikacja prawna czynu znajdująca uzasadnienie w obowiązujących przepisach i dowodach uznanych</p>		

<p>przez Sąd meriti za wiarygodne.</p> <p>Kontrola orzeczenia o karze wykazała, że Sąd poczytał na korzyść i niekorzyść oskarżonego wszystkie okoliczności łagodzące oraz obciążające oraz właściwie je wyważył. Brak było podstaw do kwestionowania kwot odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Uchylony obowiązek zapłaty zadośćuczynienia na rzecz Fundacji (...) w S.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zadośćuczynienie ze swej istoty związane jest ściśle z osobą pokrzywdzonego, ma charakter niemajątkowy, a jego zasadniczą rolą jest kompensacja,</p>		

<p>czyli naprawienie krzywdy, jakiej doznał pokrzywdzony. Skoro tak, to oczywistym jest, że nie jest możliwe zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz innej osoby – nie pokrzywdzonego w wyniku popełnionego przestępstwa – czy też instytucji, organizacji.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 2 i ust 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października		

	<p>2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019.18 z późniejszymi zmianami) i stosownie do wniosku i oświadczenia obrońcy oskarżonego zasądzono na jego rzecz wynagrodzenie na obronę oskarżonego przed Sądem odwoławczym.</p>	
IV	<p>Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym opłatę stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

del. SSO Iwona Gdula SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski	
---	--

1.3 Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu zabronionego.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------